

Դանիելի Գիրքը — Թիվ Երկու Հարյուր

Մարգարեական բացահայտում. Երկրորդ հավաքումը և դրա նշանակությունը ադվենտիստական էսխատոլոգիայում

Jeff Pippenger
2024-05-05

Մենք դիտարկում ենք այն մարգարեական ժամանակաշրջանը, որ ներկայացված է որպես երկրորդ հավաքումը, որը նույնականացվում է Եսայիա մարգարեի, իսկ այնուհետև՝ Քույր Ուայթի կողմից:

Եվ այն օրը պիտի լինի Հեսսեի արմատը, որ կանգնած պիտի լինի իբրև դրոշ ժողովուրդների համար. նրան պիտի դիմեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը պիտի փառավոր լինի: Եվ այն օրը պիտի պատահի, որ Տերը երկրորդ անգամ նորից պիտի մեկնի Իր ձեռքը՝ վերադարձնելու Իր ժողովրդի մնացորդին, որ մնացել է Ասորիքից, Եգիպտոսից, Պատրոսից, Քուշից, Եդամից, Սենաարից, Համաթից և ծովի կղզիներից: Եվ Նա պիտի բարձրացնի դրոշ ազգերի համար, պիտի հավաքի Իսրայելի վտարանդիներին և պիտի համախմբի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եփրեմի նախանձը ևս պիտի վերանա, և Հուդայի հակառակորդները պիտի կտրվեն. Եփրեմը այլևս չի նախանձի Հուդային, և Հուդան չի նեղի Եփրեմին: Եսայիա 11:10–13.

Երբ Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը երկրորդ անգամ կհավաքվի, այդ աշակերտների մեջ տեղի է ունենում միասնություն, որը ներկայացված էր Պենտեկոստեին նախորդած տասը օրերով, և որին Եսայիան անդրադառնում է որպես այն ժամանակի, երբ «Եփրեմի նախանձը ևս պիտի հեռանա, և Հուդայի հակառակորդները պիտի կտրվեն. Եփրեմը չի նախանձի Հուդային, և Հուդան չի նեղացնի Եփրեմին»:

«Փորձություններ պիտի գան Աստծո ժողովրդի վրա, և որոմները պիտի բաժանվեն ցորենից: Բայց թող Եփրեմը այլևս չնախանձի Հուդային, և Հուդան այլևս չնեղի Եփրեմին: Բարի, քնքուշ, գթառատ խոսքերը պիտի բխեն սրբագործված սրտերից և շրթներից: Անհրաժեշտ է, որ մենք միաբան լինենք, և եթե մենք բոլորս որոնենք Քրիստոսի հեզությունն ու խոնարհությունը, ապա կունենանք Քրիստոսի միտքը, և կլինի հոգու միություն»: Review and Herald, March 19, 1895.

Միավորումը այն գործի մի տարրն է, որ Քրիստոս կատարում է, երբ Նա երկրորդ անգամ հավաքում է հարյուր քառասունչորս հազարը: Այդ միասնությունը ներկայացված էր Հոգեգալստին նախորդող տասը օրերով և Էքսեթերի ճամբարային ժողովի վեց օրերով, և կարող էր իրագործված լինել 1856-ից մինչև 1863 թվականները, եթե նրանք, ովքեր վերապրել էին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությունը, չմոլորվեին իրենց ճանապարհից:

«Սակայն հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության շրջանում ադվենտ հավատացյալներից շատերը հրաժարվեցին իրենց հավատից:

Տարաձայնություններ և բաժանումներ առաջ եկան.... Այսպիսով գործը խափանվեց, և աշխարհը թողնվեց խավարի մեջ: Եթե ամբողջ աղվենտիստական մարմինը միավորված մնար Աստծու պատվիրանների և Հիսուսի հավատի վրա, որքան լայնորեն տարբեր կլինեին մեր պատմությունը»

«Աստծո կամքը չէր, որ Քրիստոսի գալուստը այսպես ուշանար: Աստված չէր նախատեսել, որ Իր ժողովուրդը՝ Իսրայելը, քառասուն տարի թափառի անապատում: Նա խոստացել էր նրանց անմիջապես առաջնորդել Քանանի երկիրը և այնտեղ հաստատել նրանց՝ որպես սուրբ, առողջ և երջանիկ ժողովուրդ: Բայց նրանք, որոնց այն նախապես ավետվեց, «անհավատության պատճառով» չմտան ներս (Եբրայեցիս 3:19): Նրանց սրտերը լցված էին տրտունջով, ապստամբությամբ և ատելությամբ, և Նա չէր կարող կատարել Իր ուխտը նրանց հետ:»

«Քառասուն տարի անհավատությունը, տրտունջը և ապստամբությունը հին Իսրայելին փակեցին Քանանի երկրից դուրս: Նույն մեղքերն են հետաձգել ժամանակակից Իսրայելի մուտքը երկնային Քանան: Ոչ մի դեպքում Աստծո խոստումները մեղավոր չէին: Տիրոջ իրենց հետևորդներ կոչեցող ժողովրդի մեջ եղող անհավատությունը, աշխարհասիրությունը, չնվիրաբերված լինելը և երկպառակությունը են, որ մեզ այս մեղքի և վշտի աշխարհում այսքան տարիներ պահել են»: Selected Messages, գիրք 1, 68, 69.

Երկրորդ հրեշտակի իջնելը ցույց տվեց առաջին հիասթափության ժամանակ տեղի ունեցած ցրումը, որով սկսվեց հապաղման ժամանակը, ապա առաջնորդեց դեպի վեցօրյա մի շրջան Էքզեթերի ճամբարային ժողովում, որտեղ լուրի շուրջ միասնությունը ձեռք բերվեց նախքան ժողովի ավարտին՝ Կեսգիշերային Աղաղակի լուրի մեջ, Սուրբ Հոգու հեղման վրա հասնելը:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակի իջնելը մեծ հիասթափության ժամանակ բացահայտեց ցրումը և սկիզբ դրեց խրատության մի ժամանակաշրջանի, երբ Ամենասուրբ Տեղի հետ առնչվող ճշմարտությունները բացվում էին Աստծո ժողովրդի առաջ: 1849 թվականին Տեղը մեկնում էր Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ միասին հավաքելու համար, իսկ 1851 թվականին ներկայացվում էր 1850 թվականի աղյուսակը: Այդ աղյուսակը ներկայացնում էր հիմնարար պատգամը, և հենց այն պատգամը, որը պետք է աշխարհի առաջ բարձրացվեր իբրև դրոշ:

Քրիստոսի կողմից աշակերտների երկրորդ անգամ հավաքվելը սկսվեց անմիջապես Նրա իջնելիս, իսկ Էքսեթերում եղողների հավաքվելը սկսվեց սպասելու ժամանակի շրջանի ընթացքում: 1863 թվականի ապստամբության պատմության մեջ երկրորդ անգամ հավաքվելը սկսվեց առնվազն հինգ տարի այն կրթական գործընթացի մեջ, որը սկսվել էր այն ժամանակ, երբ 1844 թվականին բացվեց սրբարանի լույսը: 1848 թվականին Իսլամը այն ժամանակ արդեն բարկացնում էր ազգերին: Երկրորդ հավաքվելը ներկայացված է որպես աստիճանական աշխատանք, որն իրականացվում է ինչպես Հոգեգալստին նախորդած տասը օրերի հասնելուն, այնպես էլ Էքսեթերի ճամբարային ժողովի վեց օրերի միջոցով, և պետք է որ ավարտված լինեին մինչև 1856 թվականը:

Իր ժողովրդի երկրորդ անգամ հավաքելու գործը երրորդ հրեշտակի եզրափակիչ գործն է, և այն կատարվում է Քրիստոսի ձեռքով:

Երբ շաբաթ օրը եկավ, Նա սկսեց ուսուցանել ժողովարանում. Եվ շատերը, լսելով Նրան, զարմանում էին՝ ասելով. «Որտեղի՞ց է այս մարդուն այս ամենը. և ի՞նչ իմաստություն է սա, որ տրված է Նրան, այնպես որ անգամ այսպիսի գորավոր գործեր են կատարվում Նրա ձեռքերով»: Մարկոս 6:2.

Այն ցրումը, որ տեղի է ունենում, երբ աստվածային խորհրդանիշը իջնում է, նախաձեռնում է փորձության մի գործընթաց, որը վերջիվերջո ի հայտ է բերում երկրպագուների երկու դաս, և այդպիսով մաքրում է տաճարը:

Ում բահը Նրա ձեռքում է, և Նա հիմնովին կմաքրի Իր կալը և Իր ցորենը կհավաքի շտեմարանը, բայց հարդը կայրի անշեջ կրակով: Մատթեոս 3:12.

Այդ ժամանակահատվածում Աստծո ժողովուրդը պետք է հրեշտակի ձեռքից վերցնի պատգամը և ուտի այն:

Եվ ես տեսա մի ուրիշ հզոր հրեշտակ, որ իջնում էր երկնքից՝ ամպով զգեստավորված. և ծիածան կար նրա գլխի վրա, և նրա երեսը՝ ինչպես արև, և նրա ոտքերը՝ ինչպես կրակի սյուններ: Եվ նա իր ձեռքում ուներ մի փոքրիկ բաց գիրք. և իր աջ ոտքը դրեց ծովի վրա, իսկ ձախը՝ երկրի վրա: Հայտնություն 10:1, 2.

1844 թվականի ապրիլի 19-ին երկրորդ հրեշտակի գալստյան ժամանակ Աստծո ժողովուրդը ցրված էր: Նրանք սկզբնապես հավաքվել էին Հայտնության իններորդ գլխի տասնհինգերորդ համարի մարգարեության կատարմամբ՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, սակայն Տերը Իր ձեռքը պահել էր զծապատկերի վրա եղած որոշ թվերի հաշվարկման մի սխալի վրա:

«Ես տեսել եմ, որ 1843 թվականի աղյուսակը ուղղորդված էր Տիրոջ ձեռքով, և որ այն չպետք է փոփոխվի. որ թվերն այնպիսին էին, ինչպես Նա կամենում էր. որ Նրա ձեռքը ծածկել և թաքցրել էր թվերից որոշների մեջ եղած մի սխալ, այնպես որ ոչ ոք չէր կարող այն տեսնել, մինչև որ Նրա ձեռքը հեռացվեց»: Early Writings, 74.

Նրա ձեռքի հեռացվելը Սամուել Մնոուին հնարավորություն տվեց որոշելու այն տեսիլքի ճիշտ ամսաթիվը, որ ուշանում էր:

«Այդ հավատարիմ, հիասթափված անձինք, որոնք չէին կարողանում հասկանալ, թե ինչու իրենց Տերը չեկավ, խավարի մեջ չթողնվեցին: Նրանք դարձյալ առաջնորդվեցին դեպի իրենց Աստվածաշնչերը՝ քննելու մարգարեական ժամանակաշրջանները: Տիրոջ ձեռքը հեռացվեց թվերից, և սխալը բացատրվեց: Նրանք տեսան, որ մարգարեական ժամանակաշրջանները հասնում էին մինչև 1844 թվականը, և որ նույն ապացույցը, որ իրենք ներկայացրել էին՝ ցույց տալու համար, թե մարգարեական ժամանակաշրջանները փակվում էին 1843 թվականին, ապացուցում էր, որ դրանք ավարտվելու էին 1844 թվականին»: Early Writings, 237.

Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը պարունակում է նշանաբարերի մի շարք, որոնք առնչված են Քրիստոսի ձեռքին: Երբ Նա իջավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին և 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, Իր ձեռքում ուներ մի պատգամ: Նրա՝ ձեռքն էր, որ առաջնորդեց 1843 թվականի աղյուսակի կազմությունն ու հրատարակությունը 1842 թվականի մայիսին: Նրա՝ ձեռքն էր, որ կնքեց աղյուսակի թվերի մեջ եղած մի սխալ: Այդ առաջին հիասթափության ցրումից հետո Երեմիան միայնակ նստեց Քրիստոսի ձեռքի պատճառով: Ապա Նա հեռացրեց Իր ձեռքը, և այսպիսով ապակնքեց Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամը: Իր ձեռքը մեկնելով՝ Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու գործողությունը տեղի ունեցավ առաջին հիասթափությունից մինչև Էքզեթերի բանակատեղիի ժողովը, ինչպես աշակերտներն ի վերջո հավաքվեցին Երուսաղեմում տասը օրով՝ Սուրբ Հոգու հեղմանն ընդառաջ: Երրորդ հրեշտակի գալստյան պահին՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, Տերը բարձրացրեց Իր ձեռքը:

Եվ այն հրեշտակը, որին տեսա կանգնած ծովի վրա և երկրի վրա, բարձրացրեց իր ձեռքը դեպի երկինք, և երդվեց Նրանով, որ կենդանի է հավիտյանս հավիտենից, որ ստեղծեց երկինքն ու այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և երկիրը ու այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, և ծովը ու այն ամենը, ինչ նրա մեջ է, թե այլևս ժամանակ չպիտի լինի: Հայտնություն 10:5, 6.

1840 թվականի օգոստոսի 11-ի առաջին հավաքից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը նշանավորված է Քրիստոսի ձեռքով: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին երրորդ հրեշտակը իջավ, և Մեծ Հիասթափության հետևանքով փոքրաթիվ միլլերական հոտը ցրվեց: Այդ օրը Քրիստոսը Իր ձեռքը բարձրացրեց դեպի երկինք և երդվեց, որ այլևս ժամանակ չի լինելու:

1844-ից մինչև 1863 թվականների պատմության մեջ երկրորդ ժողովը սկսվեց այն ժամանակ, երբ Քրիստոս բարձրացրեց Իր ձեռքը՝ միաժամանակ Իր ձեռքում պահելով ուտվելու ենթակա մի պատգամ: Այնուհետև 1849 թվականին Նա երկրորդ անգամ մեկնեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր ցրված ժողովրդին: Այդ ժողովուրդը հավաքվել էր Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամով, և ցրվել էր, երբ կանխասված իրադարձությունը չիրականացավ: Էքզեթերի վրանային ժողովում Քրիստոս հավաքեց Իր հոտը և միավորեց նրանց պատգամի վրա, ինչպես որ արել էր Հոգեգալուստին նախորդած տասը օրերի ընթացքում: Ֆիլադելֆիական միլլերիտները թողեցին Էքզեթերի վրանային ժողովը և կրկնեցին Հոգեգալուստը: 1856 թվականին Քրիստոս շարժման սահմաններից դուրս էր, որն անցել էր Լաոդիկեայի մեջ, որովհետև Քրիստոս կանգնում է Լաոդիկեցու սրտից դուրս և թակում՝ մուտք որոնելով:

Ահա, ես դռան առաջ կանգնած եմ և բախում եմ. եթե մեկը լսի իմ ձայնը և բացի դուռը, ես կմտնեմ նրա մոտ և նրա հետ կընթրեմ, և նա՝ ինձ հետ: Հայտնություն 3:20:

1856 թվականին Քրիստոսի ձեռքը թակում էր Լաոդիկեական միլլերական շարժման դուռը, սակայն ապարդյուն: Դրանից յոթ տարի առաջ՝ 1849 թվականին, Նա սկսել էր երկրորդ անգամ հավաքել Իր ժողովրդին, սակայն կասկածն ու անորոշությունը կանգնեցրին Ֆիլադելֆիական շարժումը:

«Եթե աղվենտիստները 1844 թվականի մեծ հիասթափությունից հետո ամուր պահած լինեին իրենց հավատը և միաբանությամբ ընթանային Աստծո բացվող նախախնամության առաջնորդությամբ՝ ընդունելով երրորդ հրեշտակի լուրը և Սուրբ Հոգու զորությամբ այն հռչակելով աշխարհին, նրանք կտեսնեին Աստծո փրկությունը, Տերը հզորապես կգործեր նրանց ջանքերի հետ միասին, գործը կավարտվեր, և Քրիստոս մինչ այժմ եկած կլիներ՝ Իր ժողովրդին նրանց վարձատրությունը ստանալու համար ընդունելու: Բայց հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության ժամանակաշրջանում աղվենտ հավատացյալներից շատերը տեղի տվեցին իրենց հավատքի մեջ.... Այսպես գործը խափանվեց, և աշխարհը մնաց խավարի մեջ: Եթե ամբողջ աղվենտիստական մարմինը միավորվեր Աստծո պատվիրանների և Հիսուսի հավատի շուրջ, որքան լայնորեն տարբեր կլինեին մեր պատմությունը»: Ավետարանչություն, 695:

2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին Քրիստոսը հավաքեց Իր վերջին օրերի ժողովրդին, որը դրանից հետո ցրվեց 2020 թվականի հուլիսի 18-ին: 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին նրանք, ովքեր հավաքվել էին, Քրիստոսի ձեռքից վերցրին ծածուկ գիրքը և կերան այն: 2020 թվականի հուլիսի 18-ին նրանք մերժեցին Նրա վեր բարձրացրած ձեռքով խորհրդանշված պատվերը, որը հաստատում էր, որ «ժամանակ այլևս չի լինելու»:

Ֆիլադելֆիական միլլերականները 1843 թվականի իրենց սխալ կանխագուշակության մեջ ապստամբություն չդրսևորեցին, որովհետև նրանք գործեցին այն ամբողջ լույսի համաձայն, որ Տերը հայտնել էր, սակայն 2020 թվականի հուլիսի 18-ին երրորդ հրեշտակի շարժման լաոդիկեցիները ապստամբեցին այն լույսի դեմ, որը կապված էր Նրա ձեռքի հետ: 1844 թվականից հետո առաջին հրեշտակի ֆիլադելֆիական շարժումը «կասկածի և անորոշության շրջանում» «հրաժարվեց իր հավատից» և դարձավ լաոդիկեցի:

1856 թվականը ներկայացնում է անցման այն կետը, որը նախատիպորեն պատկերում է անցման մի կետ վերջին օրերի Աստծո ժողովրդի համար:

1849 և 1856 թվականների միջև ընկած յոթ տարիներից ինչ-որ ժամանակ Ֆիլադելֆիական Միլլերիտական շարժումը հակառակվեց Տիրոջ ձեռքին, որ երկարացվում էր՝ Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու համար, և խոստումն այն էր, որ Նա այն ժամանակ ավելի շատ պիտի աներ, քան արել էր անցյալում:

«Սեպտեմբերի 23-ին Տերը ինձ ցույց տվեց, որ Իր ձեռքը երկրորդ անգամ մեկնել է՝ Իր ժողովրդի մնացորդը վերագտնելու համար, և որ այս հավաքման ժամանակաշրջանում ջանքերը պետք է կրկնապատկվեն: Սփռման ժամանակ Իսրայելը զարկվեց և պատառոտվեց, բայց այժմ՝ հավաքման ժամանակ, Աստված կբուժի և կկապի Իր ժողովրդին: Սփռման ժամանակ ճշմարտությունը տարածելու համար գործադրված ջանքերը միայն չնչին արդյունք էին տալիս, շատ քիչ կամ ընդհանրապես ոչինչ էին իրագործում. բայց հավաքման ժամանակ, երբ Աստված Իր ձեռքը դրել է Իր ժողովրդին հավաքելու վրա, ճշմարտությունը տարածելու ջանքերը կունենան իրենց նախատեսված ազդեցությունը: Բոլորը պետք է միաբան և նախանձախնդիր լինեն այս գործում: Ես տեսա, որ ամոթալի էր, եթե որևէ մեկը

դիմեր սփռման ժամանակին՝ որպես այժմ՝ հավաքման ժամանակ մեզ դեկավարող օրինակների. որովհետև եթե Աստված այժմ մեզ համար ավելին չանի, քան այն ժամանակ արեց, Իսրայելը երբեք չէր հավաքվի: Ճշմարտությունը թերթով հրատարակվելը նույնքան անհրաժեշտ է, որքան քարոզվելը»: Review and Herald, November 1, 1850.

Ակնհայտ է, որ Տերը փորձեց Իր գործը միաբանության մեջ առաջ մղել, սակայն միաբանությունը, ըստ երևույթին, խաթարվել էր, և «հիասթափությանը հաջորդած կասկածի և անորոշության ժամանակաշրջանում աղվենտ հավատացյալներից շատերը ուրացան իրենց հավատքը»: The Present Truth-ը (հետագայում՝ the Review and Herald) սկսեց հրատարակվել 1849 թվականին, և 1851 թվականին 1850 թվականի աղյուսակը հասանելի էր, սակայն 1856 թվականին Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի «յոթ ժամանակների» լուրը մնաց անավարտ: Այն լուրը, որ բացվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, տեղի ունեցավ այն ժամանակ, երբ քսաներեք հարյուր տարիների և երկու հազար հինգ հարյուր քսան տարիների ժամանակային մարգարեությունները հասան իրենց ավարտին:

Այդ ժամանակ Շաբաթը այն վարդապետությունն էր, որ փայլում էր մյուս վարդապետություններից վեր, և տասներկու տարի շարունակ մի փորձության ընթացք զարգացավ, մինչև որ վերջին փորձությունը հասավ 1856 թվականին: Այդ փորձությունը երկրի համար նախատեսված շաբաթական հանգստի վերաբերյալ էր, և այն նշանավորեց մի փորձության ընթացքի ավարտը, որն սկսվել էր մարդկանց համար նախատեսված շաբաթական հանգստով: Փորձության շրջանը կրում էր Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: 1856 թվականը նաև ներկայացնում էր Միլլերի կողմից հայտնաբերված առաջին հիմնարար ճշմարտության վերաբերյալ գիտելիքի աճ, ուստի այդ մակարդակում ևս այն կրում էր Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը: Շաբաթի ճշմարտությունը, լինելով Աստծո սրբացված ժողովրդի նշանը, ներկայացված էր որպես յոթերորդ փողի հնչեցում, երբ հավատացյալի մեջ գտնվող Քրիստոսի խորհուրդը՝ փառքի հույսը, կատարվում է: «Յոթ ժամանակները» ներկայացված էին Հոբեյանի փողով, որ պետք է հնչեցվեր Քավության օրը:

1856-ից մինչև 1863 թվականների յոթ տարիները ներկայացնում էին աշակերտների համար Երուսաղեմում եղած տասը օրերը և Ֆիլադելֆիական Միլլերիտների համար Էքսետերի ճամբարային ժողովի վեց օրերը, սակայն, ցավոք, այդ ժամանակահատվածը դարձավ այն մարդկանց պատկերը, ովքեր հրաժարվում են հետևել Տիրոջը, երբ Նա առաջնորդում է նրանց անցումային շրջանի միջով: Առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը, որը յոթ որոտների պատմական ժամանակաշրջանն է, ներկայացնում է Տիրոջը՝ Իր ձեռքը մեկնելով Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու համար 1844 թվականի ապրիլի 19-ից, և այն պատկերում է հնազանդ արձագանք, քանի որ իմաստունները հետևեցին Քրիստոսին դեպի Ամենասուրբ Վայրը:

Առաջին Կադեսի պատմությունը, այսինքն՝ երրորդ հրեշտակի պատմությունը 1844-ից մինչև 1863 թվականը, նույնացնում է Տիրոջը՝ կրկին մեկնելով Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու համար, սակայն այդ պատմության մեջ ապստամբությունն

է դրսևորվում: Այժմ, երրորդ անգամ, 2023 թվականի հուլիսից ի վեր, Տերը դարձյալ մեկնում է Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու համար, և նրանք կկատարեն երկրորդ Կադեսը՝ որպես հնագանդ Ֆիլադելֆիացիներ, որովհետև ճշմարտության ստորագրությունը նույնացնում է այդ երեք ժամանակները՝ սկիզբն ու վախճանը ներկայացնելով որպես հնագանդ Ֆիլադելֆիացիներ, իսկ միջին օրինակը՝ որպես անհնագանդ Լառդիկեցիներ:

Մենք այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

«Կլսե՛՛ն արդյոք եկեղեցիները Լառդիկիայի պատգամին: Կապաշխարե՛՛ն նրանք, թե՛ , չնայած այն բանին, որ ճշմարտության ամենահանդիսավոր պատգամը՝ երրորդ հրեշտակի լուրը, հռչակվում է աշխարհին, կշարունակեն մեղքի մեջ մնալ: Սա ողորմության վերջին լուրն է, վերջին նախագգուշացումը ընկած աշխարհին: Եթե Աստծո եկեղեցին դառնա գաղջ, ապա այլևս Աստծո առաջ առավելություն չի ունենա, քան այն եկեղեցիները, որոնք ներկայացված են որպես ընկած և դարձած դևերի բնակարան, և ամեն պղծարար ոգու ապաստան, և ամեն անմաքուր ու ատելի թռչնի վանդակ: Նրանք, ովքեր հնարավորություն են ունեցել լսելու և ընդունելու ճշմարտությունը և միացել են Յոթներորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցուն՝ իրենց անվանելով Աստծո պատվիրանապահ ժողովուրդ, և սակայն Աստծուն նվիրվածությամբ ու հոգևոր կենսունակությամբ ոչ ավելի են, քան անվանական եկեղեցիները, Աստծո պատուհասներից պիտի ընդունեն նույնքան անխուսափելիորեն, որքան այն եկեղեցիները, որոնք հակառակվում են Աստծո օրենքին: Միայն նրանք, ովքեր ճշմարտությամբ են սրբագործված, պիտի կազմեն արքայական ընտանիքը այն երկնային բնակարաններում, որոնք Քրիստոսը գնացել է պատրաստելու նրանց համար, ովքեր սիրում են Նրան և պահում Նրա պատվիրանները:»

«Նա, ով ասում է՝ ճանաչում եմ Նրան, և չի պահում Նրա պատվիրանները, ստախոս է, և ճշմարտությունը նրա մեջ չէ» [1 Հովհաննես 2:4]: Սա ներառում է բոլոր նրանց, ովքեր պնդում են, թե ունեն Աստծո ճանաչողություն և պահում են Նրա պատվիրանները, սակայն դա բարի գործերով չեն դրսևորում: Նրանք պիտի ընդունեն ըստ իրենց գործերի: «Ամեն ոք, որ բնակվում է Նրա մեջ, չի մեղանչում. ամեն ոք, որ մեղանչում է, ո՛չ տեսել է Նրան և ո՛չ էլ ճանաչել Նրան» [1 Հովհաննես 3:6]: Սա ուղղված է եկեղեցու բոլոր անդամներին, ներառյալ Յոթերորդ օրվա ադվենտիստական եկեղեցիների անդամներին: «Մանուկնե՛՛ր, թող ոչ ոք ձեզ չխաբի. ով արդարություն է գործում, արդար է, ինչպես Ինքն է արդար: Ով մեղք է գործում, սատանայից է, որովհետև սատանան սկզբից է մեղանչում: Աստծո Որդին դրա համար հայտնվեց, որպեսզի կործանի սատանայի գործերը: Ամեն ոք, որ Աստծուց է ծնված, մեղք չի գործում, որովհետև Նրա սերմը մնում է նրա մեջ, և նա չի կարող մեղանչել, որովհետև Աստծուց է ծնված: Սրանով հայտնի են Աստծո որդիները և սատանայի որդիները. ամեն ոք, որ արդարություն չի գործում, Աստծուց չէ, նաև նա, ով չի սիրում իր եղբորը» [1 Հովհաննես 3:7-10]:

«Բոլոր նրանք, ովքեր պնդում են, թե շաբաթապահ ադվենտիստներ են, և սակայն շարունակում են ապրել մեղքի մեջ, Աստծո աչքում ստախոսներ են: Նրանց

մեղավոր ընթացքը հակազդում է Աստծո գործին: Նրանք ուրիշներին առաջնորդում են դեպի մեղք: Աստծուց խոսք է գալիս մեր եկեղեցիների յուրաքանչյուր անդամին. «Եվ ձեր ոտքերի համար ուղիղ շավիղներ արեք, որպեսզի կաղը ճանապարհից դուրս չշեղվի, այլ ավելի շուտ բժշկվի: Բոլոր մարդկանց հետ խաղաղության, և այն սրբության հետևեցե՛ք, առանց որի ոչ ոք Տիրոջը չի տեսնի. զգուշությամբ հետևեցե՛ք, որ ոչ ոք չզրկվի Աստծո շնորհից, որպեսզի դառնության որևէ արմատ, ծիլ տալով, ձեզ չխռովեցնի, և դրանով շատերը չապականվեն. որպեսզի չլինի որևէ պոռնիկ կամ պիղծ անձ, ինչպես Եսավը, որ մեկ պատառ կերակուրի դիմաց վաճառեց իր անդրանիկության իրավունքը: Որովհետև դուք գիտեք, թե հետո, երբ կամենում էր ժառանգել օրհնությունը, մերժվեց, քանի որ ապաշխարության տեղ չգտավ, թեև այն արտասուքով ջանադիր կերպով որոնեց» [Եբրայեցիս 12:13–17]:

«Սա կիրառելի է շատերի նկատմամբ, ովքեր հավակնում են ճշմարտությանը հավատալ: Իրենց ցանկասիրական գործերից հրաժարվելու փոխարեն՝ նրանք համարձակվում են առաջ ընթանալ կրթության մի սխալ ուղղությամբ՝ Սատանայի խաբուսիկ սովետատության ազդեցության ներքո: Մեղքը չի զանազանվում որպես մեղք: Նրանց իսկ խղճմտանքները պղծված են, նրանց սրտերը ապականված են, նույնիսկ նրանց մտքերը շարունակ ապականված են: Սատանան նրանց օգտագործում է որպես խայծեր՝ հոգիներին անմաքուր գործերի մեջ հրապուրելու համար, որոնք պղծում են ամբողջ էությունը: «Նա, ով արհամարհեց Մովսեսի օրենքը [որը Աստծո օրենքն էր], առանց ողորմության մեռնում էր երկու կամ երեք վկաների վկայությամբ. որքան ավելի ծանր պատժի, կարծում եք, արժանի կհամարվի նա, ով ոտքի տակ է տվել Աստծո Որդուն և ուխտի արյունը, որով սրբվել էր, անմաքուր բան է համարել, և անարգել է շնորհի Հոգուն: Որովհետև մենք ճանաչում ենք Նրան, ով ասել է. Ինձ է պատկանում վրեժխնդրությունը, Ես կհատուցեմ, ասում է Տերը: Եվ դարձյալ. Տերը պիտի դատի Իր ժողովրդին: Սարսափելի բան է ընկնել կենդանի Աստծո ձեռքը» [Եբրայեցիներ 10:28–31]»: Manuscript Releases, հատոր 19, 176, 177: